

[Aksel Larsen.]

langt nærmere Hold. Ogsaa af den Grund vil det være rart, at vi nu, den første Gang der bliver Lejlighed til at udtale sig om det, klart erklærer, at man er parat til over for Fredsbrydere at optræde med de Midler, som er formaalstjenlige og nødvendige.

Men det er saa meget mere nødvendigt, som hvis man ikke paa Forhaand indstiller sig paa at forhindre et tysk Kup i Memel, kommer vel nok den Dag, hvor Sønderjylland bliver et nyt Memel. Jeg ved, at man fra Regeringens Side vil sige, som man har sagt i saa mange tidligere Tilfælde, at de officielle Erklæringer fra den tyske Regering tyder ikke paa noget saadant, den har erklæret, at den har ikke saadanne Planer. Jeg synes imidlertid ikke, at man skal slaa sig til Ro med dette, for det første, fordi man har set, hvor lidt internationale Traktater er værd, der er adskillige internationale Traktater, som Mussolini nu bryder; for det andet, fordi de Folk, som sidder i den tyske Regering, før de kom i Regeringen, aabent udtalte — man finder det i Hitlers „Mein Kampf“ —, at deres Maal var med Vaabenmagt at underlægge sig de Landomraader, der tidligere tilhørte det tyske Rige. Man maa endvidere tage Hensyn til, at deres underordnede naturligvis ikke er lydøre for, hvad deres Regering siger, men fortsætter deres Arbejde i Grænseomraaderne, og jeg synes, man kender det tilstrækkeligt . . .

Formanden: Jeg henstiller til den ærede Taler ikke at fortsætte ad den Bane, han nu er slaæet ind paa.

Aksel Larsen: Jeg er nødt til at rette mig efter Formandens Anvisning og er afskaaret fra at polemisere med Formanden. (Statsministeren [Stauning]: Ja, det er De nødt til). Det har Statsministeren fuldkommen Ret i, og det er ikke nødvendigt at understrege mine Ord.

Jeg udtaler et beskedent Ønske om, at en lignende Optræden maa blive anvendt, naar man fra anden Side fremkommer med usandfærdige og ubeføjede Angreb paa Sovjetunionen. Jeg har med det sagte givet tilstrækkelig tydeligt Udtryk for, hvorfor ogsaa jeg mener, vi i den foreliggende Situation saa klart og utvetydigt som muligt

er nødt til at opfylde vore Pligter i Henhold til Folkeforbunds-Pagtens Artikel 16, og hvorfor vi stemmer for den, idet jeg endnu en Gang vil erindre om de Perspektiver, jeg har nævnt; og Nødvendigheden af at holde sig dem for Øje. Vor Stilling til Folkeforbundet som saadant, der aldeles ikke er saa ubetinget anerkendende, som man maa ske kunde udlede af vor Afstemning, berøres ikke af denne Afstemning her, det drejer sig for os om i den foreliggende Situation at tage Stilling til det Fredsbrud, der er sket fra den fascistiske Magts Side, og som tydeligt og klart anskueliggør, hvad vi Kommuniste steds har sagt, at de fascistiske Stater er den største Trusel imod Freden, og de, der vil Freden, maa samles ikke alene om Kamp mod Krigen og Militarismen, men ogsaa om Krig mod Fascismen.

Pürschel: Jeg vil gerne slaa fast, at hverken Regeringspartiets Ordfører (Hartvig Frisch) eller Ministeren har rejst nogen Indsigelse imod den Indvending, jeg ud fra Straffelovens Formulering rejste imod det fremsatte Lovforslag. Man har med andre Ord ikke kunnet indvende noget derimod. Dernæst vil jeg ex tuto sige, at jeg naturligvis er ganske enig i, at saa længe Danmark er Medlem af Folkenes Forbund, skal det loyalt opfylde sine Forpligtelser efter Forbunds-Pagten, derom kan der fornuftigvis ikke herske nogen som helst Tvivl. Men jeg ønsker at bidrage til at bringe Klarhed over, hvad dette betyder, og jeg ønsker at advare imod, at man her skaber et Præcedens for, at Danmark skulde være villigt til ubetinget at acceptere som Folkeforbundsforpligtelse, hvad et Flertal af Stater inden for Folkeforbundet vedtager at gøre i en given Situation.

Det er et Præcedens, som ikke maa skabes. Danmark maa, saa vidt det er muligt, forbeholde sig den beskedne Handlefrihed, der efter den nyeste Udvikling inden for Folkeforbundet er reserveret en lille Stat, for man maa gøre sig ganske klart, at Stillingen der er fuldkommen forskellig for en lille Stat og en stor Stat. Jeg peger i den Henseende paa det fra russisk Side fremsatte Forslag om, at Sanktionerne skulde anvendes ikke blot imod Italien, men ogsaa imod de Magter, der ikke erklærer sig villige til at følge Flertallet dernede. Det er